

dokumentere nærmere, det vilde føre mig alt for vidt; naar jeg skal bevise alt i saa Henseende, maa jeg fremdrage for meget, men jeg er sikker paa, at jeg siger ikke mere her, end hvad der er rigtigt. — Ved 2den Behandling citerede Indenrigsministeren denne Udtalelse og søjede dertil følgende: „Det er dette Synspunkt, som jeg tilraadede ved 1ste Behandling, og som jeg nu igen tiltræder, men under en Forudsætning. Der mangler nemlig en Forudsætning for, at det, som er udtalt af den ærede Ordfører i Betænkningen, kan blive Sandhed, den Forudsætning nemlig, at der sluttes en Overenskomst med Kommunen, hvorved de til Planens Gennemførelse, til Udvidelser nødvendige Arealer blive forbeholdte. Jeg haaber, at en saadan Overenskomst kan sluttes.“ Denne Overenskomst blev ikke sluttet inden 3dje Behandling, men til 3dje Behandling stillede Indenrigsministeren saa et Ændringsforslag, som er blevet til den senere § 2. Det kom til at lyde den Gang saaledes: „De i § 1 nævnte Anlæg komme ikke til Udførelse, medmindre den af Repræsentanter for Staten og Kjøbenhavns Kommune under 4de Marts 1893 afsluttede, og ved nærværende Lov for Statens Bedkommende godfendte Overenskomst om Arealafftaelse m. v. ligeledes vedtages af Kommunalbestyrelsen inden 1ste September samme Aar. Indenrigsministeren bemyndiges til at lade foretage Ekspropriationer, som med Hensyn til de i privat Eje værende Grunde og Ejendomme ere forudsatte i de med nævnte Overenskomst fremlagte Planer.“ Dette Ændringsforslag af Indenrigsministeren blev vedtaget, det blev tiltraadt af hele Udvalget, som altsaa gik med til det, vel vidende, hvad det drejede sig om, og blev vedtaget af Folketinget. Jeg skal for at staa fast, at man vidste, hvad det drejede sig om, særlig henvise til, at et af de Magtstifter, der fandt Sted imellem Staten og Kjøbenhavns Kommune ved Overenskomsten, som nu endelig blev afsluttet i Marts 1893, gik ud paa, at man afstod til Staten, et stort Terrain Øst for Bernstorffgade, og at Staten som Bederlag derved gav Kommunen Husarkasernens Grund, naar Husarkasernen blev rømmet. De Herrer ville se, at det er en meget væsentlig Grundafftaelse fra Statens Side og tillige en meget væsentlig Grundafftaelse fra Kommunens Side. Naar de Herrer ville se paa Planen, der er føjet til Betænkningen, ville de tillige se, at denne Grundafftaelse har ikke haft og har ikke kunnet have andet Formaal end at staae Plads til Personbanegaarden, hvis man en Gang vilde flytte den; jeg tilføjer dette sidste her paa dette Sted, „hvis man en Gang

i Tiden besluttede at flytte den“; men jeg haaber saa, at ærede Medlemmer ville fritage mig for at gentage dette hver Gang, jeg taler om Flytning af Banegaarden. Dette gik man altsaa med til fra Folketingets Side, og Forslaget kom saa op her i dette Ting. Det kom op hertil i Marts 1893 og blev ikke gennemført; men under Sagens Foretagelse her udtalte saa Indenrigsministeren — han talte om Forskellen mellem Regeringsforslaget og Folketingets Forslag —: „Hovedforskellen var, at medens man i Regeringsforslaget havde tænkt sig straks at flytte Personbanegaarden, ønskede Folketingets Udvalg, at man skulde lade Personbanegaarden blive“, og saa fortsætter Indenrigsministeren senere: „Jeg har kunnet slutte mig til den Tanke, der er fremsat i Folketinget, og det der vedtagne Forslag, fordi det gaar ud fra samme Forudsætning som Regeringsforslaget, nemlig at Planen kan gennemføres som Helhed til enhver Tid, naar man ønsker det; om man ønsker det snart, eller om man ønsker det senere; hvor længe det vil vare, inden man gaar dertil og behøver at gaa dertil, er et andet Spørgsmaal.“ — I den følgende Samling kom saa Forslaget igen frem fra Regeringens Side og blev forelagt her i det høje Ting. Da var saa Overenskomsten afsluttet med Kjøbenhavns Kommune, og § 2 i Forslaget fik den Affattelse, som den har i Loven af 8de Maj 1894 § 2, og som for Resten er stemmende med det Ændringsforslag, Indenrigsministeren fremsatte i Folketinget, kun at man ikke talte om en eventuel Overenskomst, men om en virkelig Overenskomst. — I Landstinget blev der nedsat et Udvalg, og jeg skal tillade mig at læse noget op af den Udvalgsbetænkning, som fremkom under 2den Februar 1894, og det er den sidste Oplæsnings, som jeg skal trætte det høje Ting med. Det hedder her til nærmere Forklaring: „Der erhverves Syd for Besterbrogade en saa stor Grund, at den indeholder Plads ikke blot til Godsstationen, men ogsaa til Maskinværkstederne, hvis man en Gang maatte finde det hensigtsmæssigt at flytte disse, ligesom ogsaa eventuelt til en Centralstation for Persontrafikken.“ Det er det høje Tings eget Udvalg, der siger det, det vil sige Udvalgets Flertal, der var rigtignok et Medlem, der var Mindretal. Saa hedder det videre: „I § 2 indeholder Lovforslaget Bestemmelse om Godkendelse af en mellem Staten og Kjøbenhavns Kommune sluttet Overenskomst om Arealafftaelser med videre (jvf. § 2 i det af Folketinget i Fjor vedtagne Forslag), ved hvilken Kommunen overdrager til Staten forskellige Arealer, deriblandt